

ли согрѣшеніе то є велико, само прибѣжище є великодушіе то на пріятельа ни, и да ся обѣцаемъ за будуще то, чи ще внимаваме много.

197-о. Както є смѣшно за малки тѣ нѣща да искамы прошкѣ, тѣй є и безобразно да не препознаваме и явни тѣ, или да отричаеме явно погрѣшкѣ тѣ си, Кой то пише тѣй, той огася огньа съ дървено масло, както дума Пословица та. Само женско то естество, думать, треба да ся оставя да има правдѣ, и да не чѣка челоуѣкъ отъ тѣхъ изповѣданіе грѣховъ совѣршено, или прошеніе прощенія.

Колко то по' скоро искамы прощеніе, толко по' лесно можемъ пакъ да добьемъ любовь тѣ на пріятельа си, кого то сме унеправдили. Сладко то, и сокрошено то моленіе и на животни тѣ подканя ны на милость, колко по вече челоуѣческо то, или пріятелско то? А кой то є ягкъ и неподвижный, той разгнѣвава и най добрыа.

Е! УТѢШИТЕЛНЫЙ.

198-о. Челоуѣческа та честь дума ся добра, или зла, или челоуѣкъ ся дума чи има добра честь, или чи нема сходстве но споредъ други тѣ. н. п. благополученъ є, кой то є добылъ повече благости отъ други тѣ, кой то сѣ около него, злополученъ є, ако изгуби или часть отъ тѣхъ, или сички тѣ. Отъ това произхожда да сакамы по' много то отъ насъ, какъ тогива сме благополучни или злополучни, кога то други тѣ чюуѣтъ состояніе то ни. И за благополучія та ни искамы само да чюуѣтъ, а отъ злополучія та ни искамы да земать и участіе, и по' много търсимъ въ злополучія та да ны утѣшиваютъ, нежели въ благополучія та ни да ся радовать съ насъ: защо толко не вреди, ако не знаѣтъ други радость тѣ ни, колко то вреди, и можемъ да испаднимъ и въ болестъ, ако, немамы